

καταστάσεως τῆς φυλῆς τῶν ἐν Κρήτῃ, εἰκόνα θαυμασίαν συμπληρουμένην ὑπὸ τῶν πρώτων.

Κύδων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κρίσις

Χθὲς καθυπεβλήθησαν εἰς τὸν Βασιλέα αἱ παραιτήσεις καὶ τῶν δύο εἰς διάστασιν μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως περιελθόντων ὑπουργῶν, τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης κ. Ράλλη καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν κ. Ρούφου, ἰδιαιτέρως ἐκαστῇ, διότι καὶ διὰ λόγους ἰδιαιτέρους παραιτεῖται ἕκαστος τῶν συνυπουργῶν τοῦ κ. Τρικούπη. Καὶ ἡ μὲν του κ. Ρούφου ἐγένετο ἀθῶραι δεκτὴ τὴν δὲ τοῦ κ. Ράλλη ἐδίστασε ὁ Βασιλεὺς νὰ δεχθῆ, ἀλλ' ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸς ἐπιμένει καὶ ἴσως γίνῃ δεκτὴ ἡ παραιτήσις του σήμερον. Οὕτω ἀνοίγεται σπουδαῖον ρήγμα εἰς τὸ κυβερνητικὸν κόμμα καὶ διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Ρούφου, ἰδίᾳ ὅμως διὰ τῆς ἀποσπάσεως τοῦ κ. Ράλλη, ἀρχαίου συνιδρυτοῦ τοῦ πέμπτου κόμματος, δυνατοῦ δὲ σφόδρα ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, σχηματίζαντος δὲ σχετικῶς ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε πολιτείας του καλλίστην μὲν καὶ ἀνεπίληπτον ὑπόληψιν περὶ τοῦ ἀτόμου του, καλὴν δὲ καὶ διακεκριμένην καὶ ὡς πολιτευομένου. Ἡ ἀποχώρησις τῶν δύο ὑπουργῶν τονίζει πλέον διὰ πραγμάτων σαφῶν τὴν κυριαρχικὴν φύσιν τοῦ κ. Τρικούπη μὴ ἀνεχομένου ἄλλην δύναμιν ἐν τῇ κυβερνήσει, πλὴν τῆς ἰδικῆς του ἤτο δὲ δύναμις, πράγματι ἡ τοῦ κ. Ράλλη, τὴν ὁποίαν προσεπάθουν προσφέροντες θυμίαμα εἰς τὸν ἀρχηγόν του νὰ πελεκήσουν καὶ νὰ γλύψουν οἱ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν τμηματάρχαι ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι.

Ἡ δημοτικὴ ὑποψηφιότης τοῦ κ. Μελά ἤτο ἐν πείραμα πρὸς ἐλάττωσιν τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κ. Ράλλη· αἱ δὲ ἐγκύκλιοι αὐτοῦ πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς ὅπως φανῶσιν αὐστηραί ἀπέναντι πάσης παρεμβάσεως ἢ παρανομίας τῶν διοικητικῶν ἢ στρατιωτικῶν ἀρχῶν ἦσαν ἡ σύγενής ἀπάντησις τοῦ κ. Ράλλη πρὸς τὸ πείραμα ἐκεῖνο. Ὁ νεαρὸς καὶ ὄλος θέρμη ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἀπεγοητευθῆ καὶ ἀπέναντι τῆς δουλικῆς τακτικῆς τῶν ἀθλιῶν παραδόσεων ἃς διεισήγαγεν ἡ κυβέρνησις ἐν τῇ διοικήσει.

Διάδοχος τοῦ κ. Ράλλη ἀναφέρεται πάντοτε ὁ ἐκ τῶν εὐνοουμένων τοῦ κ. Τρικούπη βουλευτῆς Μεγαρίδος κ. Δραγούμης, διάδοχος δὲ τοῦ κ. Ρούφου ταύτην τὴν στιγμὴν διαδίδεται ὁ γέρο Καλλιφρονᾶς, βουλευτῆς Ἀττικῆς.

Πολλοὶ τῶν ἀποτυχόντων ὑποψηφίων δημοτικῶν συμβούλων τῆς πρωτεύουσῃς συνελθόντες χθὲς εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Παργασσοῦ ἀπεφάσισαν νὰ συντάξωσι ἐνστάσεις ἐναντίον τῆς ἐκλογῆς εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν, αὐτὴ δὲ θέλει ἀποφασίσαι περὶ τοῦ κύρους ἢ μὴ τῆς γενομένης ἐκλογῆς.

Φαίνεται ὅτι εἰς τὸ τμήμα τοῦ ἀγίου Γεωργίου ἐγίναν παρὰ φύσιν ἀσέλγαι μεταξὺ τῶν κάλπων. Τῆς μιᾶς κάλπης τὸ λευκὸν σακκίδιον εὐρέθη εἰς τὸ διαχώρισμα τοῦ ὄχι, τὸ δὲ μαῦρον εἰς τὸ διαχώρισμα τοῦ ὄχι. Ἄλλης κάλπης εὐρέθησαν καὶ τὰ δύο σακκίδια λευκά· τῆς δὲ γειτόνισσας τῆς κάλπης καὶ τὰ δύο σακκίδια μαῦρα. Ἐγένοντο αἱ δὲ

οὐσαι καταγγελίαι ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς.

Ἀφίκετο ἐκ Βραβίας ν' ἀπολαύσῃ τὰς γλυκάς του Ἀθήνας ὁ φέρων αὐτὰς πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ του Σοφ. Πετσάλης, ἀδελφὸς τοῦ ἀγαπητοῦ τμηματάρχου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης ὀνομαστοῦ Τέλιου. Ὁ κ. Σοφοκλῆς διὰ τῆς φαιδρᾶς φιλοπατρίας καὶ τοῦ συμπαθητικωτάτου χαρακτήρος του προσεῖλκυσε τὴν ἀγάπην τῆς ἐκεῖ ἐλληνικῆς κοινότητος, μετὰ τῆς ὁποίας συνειργάσθη ὑπὲρ παντός ἐλληνικοῦ, πρώτος τὴν φωνὴν, τὸ αἶσθημα καὶ τὴν ἐλευθεριότητα.

Ποῖος δὲν θὰ ταραχθῆ, τίνος ἡ καρδιά δὲν θὰ συγκινηθῆ ἐπὶ τῇ εἰδήσει ὅτι ἡ νεαρωτάτη καὶ περικαλλὴς σύζυγος τοῦ ἀντισυνταγματάρχου κ. Γ. Μαυρομιχάλη *Ἐλένη*, τὸ γένος Ρώμα, ἀπέθανε; Ποῖος δὲν θὰ τὴν κλαύσῃ, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐγνώρισε, ἢ νὰ τὴν εἶδῃ που, ἢ νὰ ἤκουσε περὶ αὐτῆς; Ἄθρᾶ, μαστιχοπλασμένη, καὶ ὡς ἂν ὄλα τὰ ἄνθη τῆς εὐόδου πατρίδος τῆς εἶχον συνεργασθῆ διὰ νὰ τὴν διαπλάσωσι τοιαύτην, διέχυνεν ἄλλοτ' ἐν Ἀθήναις ἡ κόρη τῆς Ζακύνθου τὴν παρθενικὴν αὐγὴν τῆς, βασίλισσα τῶν ἐσπερίδων καὶ τῶν περιπάτων μας, μέχρις ὅτου νόμφη ἐπίζηλος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἀξίου συζύγου, τοῦ ζωηροτέρου παρ' ἡμῖν προτύπου τοῦ ἀνδρικοῦ ἵπποτικοῦ κάλλους. Καὶ τώρα νεόνυμφος, καὶ πρὶν εἰσέτι ἀποβάλλῃ τῆς παρθενίας τὴν ἄρρητον δρόσον, ἄλλου φοβεροῦ νυμφίου αἱ ἀγκάλαι τὴν καταντῶσι. Ποῖος δὲν θὰ τὴν κλαύσῃ;

Ἀπέθανεν ἐν Μεσολογγίῳ ἐν φαιδρῷ καὶ ἀγαθῷ γήρατι ἡ **Δημητροῦλα Νεανιάρρα**, ἀνήκουσα εἰς τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας τῆς πολιορκίας καὶ τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου, τῶν ὁποίων εἶνε δόξα ἢ ἱστορία, ποίημα ἢ ζωὴ καὶ ἡ μεταξὺ ἡμῶν συμβίωσις ἀναχρονισμὸς ἐκλείπων ὡσμέραι.

Ἐξεδόθη καὶ τὸ 6^{ον} φυλλάδιον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐκδιδόμενου ὠραίου περιοδικοῦ *Ἀπόλλων*, χαριτωμένον τὴν ὕλην καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ τοῦ συμπαθητικωτάτου εἰς ὄλην τὴν νεολαίαν ἀτυχοῦς νέου Σακελλαροπούλου.

Σήμερον ἐκτακτος πανηγυρικὴ παράστασις ἐν τῷ Ἀπόλλωνι πρὸς τιμὴν τοῦ Δημάρχου Δ. Σούτσου. Τὸ πρόγραμμα εἶνε ποικίλον. Δύο κωμωδίαι παρασταθήσονται, θὰ ἀναγγελθῆ ὑπὸ τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Κοτοπούλη ὁ *Πατριάρχης* τοῦ Βαλαωρίτου, καὶ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τασσόγλου θὰ τραγουδήσουν τὴν γνωστὴν διωδὴν ἐκ τοῦ *Ἀποψηφίου* τοῦ Εἰδά. Τὸ θέατρον θὰ εἶνε κεκοσμημένον διὰ σημαίων, ἐκτάκτου φωτισμοῦ καὶ βεγγαλικῶν.

Ἐν τῷ Παραδείσῳ ὁ *Πολιτικὸς θάνατος* τὸ ἀριστον ἔργον τοῦ Γακομέττη, πρώτην φοράν διδασκόμενον.

Ἡ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ

Ὅτε ἐψηφίζοντο ὑπὸ τῆς Βουλῆς τὰ φορολογικὰ νομολογικὰ νομοσχέδια ἐπὶ τῶν οἰνοπνευμάτων καὶ τοῦ καπνοῦ, πολλὰ ἐρρέθησαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν, διότι ὁ κατάλληλος τῆς ἐφαρμογῆς φορολογικοῦ τίνος νο-

μοσχεδίου τρόπος, ως εἶνε γνωστόν, συντείνει πολὺ εἰς τὸ νὰ μὴ δυσανασχετῆ ὁ φορολογούμενος, καὶ νὰ ἀποδέχεται τοῦτο, ἂν ὄχι ἄνευ γογγυσμοῦ, τοῦλάχιστον ἄνευ διαμαρτυριῶν. Εἰς λαὸν πρὸ πάντων ὡς τὸν ἑλληνικόν, ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς ἔδει νὰ ἦτο ὅσω τὸ δυνατόν ἀπλούστερος καὶ ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰνοπνευμάτων φορολογικοῦ νομοσχεδίου ἤρξατο προσκρούουσα κατὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς βήματα, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν αὐτῆς διατυπώσεων, τοῦ τρόπου τῆς βεβαιώσεως τῶν ὑλῶν, τῆς καταναλώσεως καὶ τῶν ὡς μέλη τῆς πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς διορισθέντων ὑπὸ τῆς Διοικήσεως προσώπων, ἅτινα διὰ πᾶν ἄλλο εἰσὶν ἢ διὰ νὰ ἀναδεχθῶσι καὶ διεξαγάγωσι τοιαύτας ὑπηρεσίας.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, διατί ὁ κ. Τρικούπης ἐξέλεξε νὰ διορίσῃ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἧτις προσδιορίζει τὸ κατὰ μέσον ὄρον παράγον ποσὸν ἐκάστης τῶν πρώτων ὑλῶν μίαν ὀκτὼ ἀνύδρου οἰνοπνεύματος, ἀνθρώπους ἀδαεῖς ἐντελῶς, ἀντὶ νὰ διορίσῃ εἰδίμονας τοιούτους, ὡς ὀρίζει τὸ νομοσχέδιον. Πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς νόμου φορολογικοῦ, πρώτην ἤδη φορὰν ἐπιβαλλομένου, καὶ ἐξ οὗ τὸ δημόσιον ἀναμένει νὰ εἰσπράξῃ ἀρκετὰ ποσὰ, πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῆ νομοσχέδιον περὶ οὗ ἐγένετο τοσοῦτος πάταγος, τόσαι διαμαρτυρίαι, τόσαι ἀναφοραὶ καὶ ἠγέρθησαν πλεῖστα παράπονα, ἢ δὲ Κυβέρνησις ἀναθέτει τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τὰς μετριότητάς τῶν περιδιαβαζόντων εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν ὑπαλληλίσκων.

Ἡ Κυβέρνησις ἔδει σοβαρῶς νὰ σκεφθῆ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου καὶ νὰ φροντίσῃ ὅσον ἐνεστί τὴν ἀπλοποίησιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, ἵνα μὴ δυσανασχετῶσιν οἱ φορολογούμενοι ἐργοστασιάρχαι, οἵτινες εἰσὶ μὲν πρόθυμοι νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἐπιφυλασσόμενοι ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ νὰ ποιήσωσι τὰς παραστάσεις τῶν, δι' ὅσας τυχόν ἀδικίας εὐρίσκουσιν ἐν αὐτῷ,

ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσι βεβαίως οἱ περὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἐλλείψεις νὰ παρακωλύωσι τὰς ἐργασίας τῶν καὶ νὰ ὑφίστανται ζημίας ὡς ἐκ τούτων οὐχὶ μικράς. Ἐχουσι πλεῖστα ὅσα παράπονα οἱ καταστηματάρχαι Πειραιῶς καὶ ὡς πρὸς τὴν φορολογίαν ὅλην καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς, ἀλλ' ἀναμένουσιν ὅπως ἡ Κυβέρνησις, εἰσακούουσα τὰς δικαίας αὐτῶν παραστάσεις, ἐπιφέρει τὰς ἀναγκαίαις τροποποιήσεις καὶ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν τῶν, ἧτις ἀληθῶς κατέστη πολὺ δυσχερῆς.

Ἄπαντες γινώσκομεν τὰ αἷτια, ἅτινα ἠνάγκασαν τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐπιβάλῃ φόρους, καὶ δὲν ἀγνοεῖ οὐδεὶς ὅτι αἱ ἀνάγκαι τοῦ κράτους προκαλοῦσι τοὺς, καὶ ὅτι εἶνε ἐπ' ἀναγκῆς χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἕκαστος ἀγογγύστως. Ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἐπιβολὴ φόρου εἰς κλάδον τινὰ βιομηχανίας, δέον νὰ μὴ συνεπαγάγῃ καὶ τὸν κλονισμόν αὐτῆς, οἱ δὲ τύποι καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς τούτου νὰ μὴ συσφίγγουσιν αὐτὴν οὕτω, ὥστε νὰ κινδυνεύῃ νὰ πάθῃ ἀσφυξίαν. Ἡ ἐπιβολὴ φόρου δὲν σκοπεῖ μόνον ἀπλῶς τὴν εἰσπραξίν χρημάτων, ἀλλὰ δέον νὰ ἀποβλέπῃ συνάμα ὅπως μὴ ἐπέργηται χαλάρωσις εἰς τὰς ἐργασίας τῶν φορολογουμένων καὶ διακινδυνεύηται ἡ ἰδιωτικὴ βιομηχανία χάριν τῶν ἐσόδων τοῦ κράτους. Ἐργὸν ἐχθερονοῦσις Κυβερνήσεως, φορολογούσης βιομηχανικόν τινὰ κλάδον, εἶνε ἢ διὰ παντὸς τρόπου ἀποφυγὴ παντὸς δυναμένου νὰ παρακωλύσῃ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ ἡ μέριμνα ὅπως ἡ ἐπιβαλλομένη φορολογία μὴ ἐπιφέρῃ οὐσιώδεις ἀλλοιώσεις εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, προκειμένου μάλιστα περὶ βιομηχανίας μόλις ἤδη ἀναπτυσσομένης ἐν Ἑλλάδι, ὡς εἶνε ἢ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει ὠρίμως νὰ σκεφθῆ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὰς εὐλόγους τῶν ἐργοστασιάρχων παρατηρήσεις, μεριμνήσῃ περὶ τῆς ὅσον ἐνεστί ἀποφυγῆς παντὸς παρακωλύοντος τὰς ἐργασίας τού-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τοῦ ἀριθ. 547)

— Ὅχι, δὲν ἦτο !

— Λάθος, κ. βαρόνε. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐν Γαλλίᾳ, δὲν ἦτο παλλακίς, ἀλλὰ νόμιμος σύζυγος τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ.

— Τώρα, κ. Βὰν Ὅσσην, σεῖς μοῦ προξενεῖτε ἐκπληξίν.

— Λοιπὸν, κ. βαρόνε, δὲν ἐλάθατε γινῶσιν τοῦ συνοικεσίου τοῦ ἀδελφοῦ σας ;

— Πρώτην ἤδη φορὰν τὸ ἀκούω· καὶ παρὰ τὴν βεβαιώσιν σας εἶμαι πολὺ ἄπιστος.

— Μεθ' ὅλα ταῦτα, ὑπέλαβεν ὁ τραπεζίτης μετὰ χρηστότητος, δυνατόν νὰ μὴ ἔχετε μάθει τοῦτο· ἐν τῷ βίῳ ὑπάρχουσι τόσα ἑκτακτα πράγματα !... Ἀλλὰ τέλος, κ. βαρόνε, τὸ γεγονός ὑπάρχει· ἐγγυῶμαι τὴν ἀκρίθειάν του καὶ θὰ δυνηθῶ, ἐὰν τὸ ἐπιθυμῆτε, νὰ παράσχω τὴν ἀπό-

δειξίν, παρουσιάζων ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ τοῦ γάμου, ὅπερ ἐγένετο ἐν τῷ προξενεῖῳ τῆς Γαλλίας.

Ὁ βαρόνος κατεταράχθη, ἠσθάνθη ὅτι ὑπὸ τοῦ πόδας του ἠνεφύθη βράσθρον. Ἐντρομος, ἔμενεν ἄφωνος, ὠχρὸς καὶ ὡς ἀπολιθωθείς πρὸ νέας τινος κεφαλῆς Μεδούσης.

— Ὁ μαρκησίου Σαμαράνδ καὶ ἡ Λουκία Γλανδάς, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βὰν Ὅσσην, ἐνυμφεῖθησαν ὑπὸ τὴν διαίταν τῆς κοινοκτημοσύνης· ἡ μαρκησία εἶναι λοιπὸν φυσικῶς καὶ κατ' ἀνάγκην, κατὰ τὸν γαλλικὸν νόμον, κληρονόμος τοῦ συζύγου της· ὅθεν ὀφείλετε νὰ ἐννοήσητε, κ. βαρόνε, ὅτι, ὅπως σὰς ἀποδώσω τὰ κατατεθειμένα ἑκατομμύρια, πρέπει νὰ ζητηθῶσι ταῦτα ἅπ' ἐμοῦ ταυτοχρόνως καὶ ἀπὸ σας καὶ ἀπὸ τὴν μαρκησίαν Σαμαράνδ, ἐφ' ὅσον τὸ πρακτικὸν τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησίου δὲν παρουσιασθῆ. Βλέπετε εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκουμαι καὶ πόσον εἶχον ἀνάγκην νὰ συνομιλήσω μαζὺ σας περὶ τούτου.

Κατὰ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ συλλέξω οὐχὶ ἄνευ κόπου, φαίνεται ὅτι ἡ μαρκησία ἦτο ἐγκυος καὶ μάλιστα ἐτοιμώμενος, κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ «Ἄτρομήτου»· ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμίαν ἀπόδειξιν τούτου· δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν λοιπὸν περὶ ἐνὸς παιδίου, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρξε πιθανῶς, ἵνα μὴ ἐπαυξήσωμεν τὰς ἤδη ἰκανῶς μεγάλας δυσχερείας.

Ἄφου παρήλθεν ὁ καιρὸς, τὰ ἑκατομμύρια ἐγκατελείφθησαν, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μου ὑπῆρξεν ἀρη-

των, και τῆς ἐπανορθώσεως τῶν τυχόν ἀδικιῶν, ἃς ὑφίστανται οἱ ἐργοστασιάρχαι ἕνεκα τῶν ἐλλείψεων τοῦ φορολογικοῦ νομοσχεδίου ὡς πρὸς τὰ οὐσιώδη αὐτοῦ ἢ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς του.

Θὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον καὶ θὰ ἐπανέλθωμεν λεπτομερέστερον.

Λυκαδητινός.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΤΑ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΤΗΤΟΣ

Ὁ Γάλλος βουλευτὴς Ριβέ, ὑπέβαλεν ἐσχάτως ἐν τῇ γαλλικῇ βουλῇ νομοσχέδιον περὶ ἀναζητήσεως τῆς πατρότητος, συνοδεύσας αὐτὸ διὰ τῶν ἐξῆς σκέψεων ὀρθοτάτων ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν διὰ πᾶσαν κοινωνίαν:

Ἡ κοινωνία, λέγει, ὑποφέρει ἐκ κακοῦ, ὅπερ ἀνησυχεῖ πάντας· ὁ πληθυσμὸς βαίνει εἰς ἐλάττωσιν· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξαμβλώσεων, παιδοκτονιῶν καὶ ἐγκαταλείψεων τέκνων πολλαπλασιάζεται, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ μὲνῃ ἀδιάφορος ἀπέναντι τῆς λυπηρᾶς ταύτης καταστάσεως.

Ἦδη πολλὰ νομοσχέδια ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν βουλήν σκοποῦντα νὰ εὐκολύνωσι τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ, καὶ τὴν ἀνεργσίαν ἀσύλυν πρὸς περιθάλψιν τῶν περισωθέντων ἢ ἠθικῶς ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν.

Τὰ προταθέντα μέτρα δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐξαίρετα ἐπακόλουθα· ἀλλή, τείνοντα μᾶλλον νὰ θεραπεύσωσι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ κακοῦ, δὲν προσβάλλουσιν ἀπ' εὐθείας τὴν ρίζαν αὐτοῦ διὰ δραστικοῦ τινος φαρμάκου, οὐδὲ περιστέλ-

λουσιν ἐν τῇ γενέσει των τὰ ἄτοπα, ἢ ἀνάγκη τῆς διορθώσεως τῶν ὁποίων πάντοθεν ἀνομολογεῖται.

Ἀληθῶς εἶπεν, σπουδαιότερον αἷτιον τῶν ἀμβλώσεων, παιδοκτονιῶν καὶ ἐγκαταλείψεων, δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ αἷσχος, ὅπερ ἐπισύρει ἢ ἐκτός γάμου ἐγκυμοσύνη. Ἐπίσης οὐσιώδη ἐπιρροὴν πρὸς τοῦτο ἀσκει ἡ δυσκολία ἢ ἡ ὑλικὴ ἀδυναμία, ἐν ἣ εὐρίσκονται αἱ κόραι—μητέρες ν' ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα των. Ἐὰν αὗται εἶχον τὴν ἐλπίδα ἀποκαταστάσεως διὰ τοῦ γάμου, ἢ καὶ μόνον τὴν βεβαιότητα ὑλικῆς τινος βοηθείας, ἐὰν, συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ὁ πατὴρ ὄφειλε, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, νὰ συνδράμῃ πρὸς ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου, δὲν εἶνε προφανὲς ὅτι θὰ ἐπήρχeto σπουδαία ἐλάττωσις τῶν ἐγκαταλείψεων καὶ τῶν παιδοκτονιῶν, αἵτινες τὸσαύτην καθ' ἐκάστην ἐμποιοῦσιν ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν; Διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἀθώου παιδίου, καὶ ἐν ὀνόματι τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκος, πρέπει νὰ ἐξασφαλίσωμεν εἰς τὸ τέκνον καὶ τὴν ἀπατηθεῖσαν κόρην τὴν φυσικὴν προστασίαν τοῦ πατρὸς, προστασίαν δραστηκωτέραν καὶ δικαιοτέραν ἀπὸ ἐκείνην τοῦ Δήμου ἢ τοῦ Κράτους. Πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀναζήτησις τῆς πατρότητος.

Οἱ νόμοι αὐτοὶ τῆς φύσεως μᾶς ἐπιβάλλουσι τοιοῦτον νόμον. Ἡ κοινωνία ἐπὶ μακρότατον χρόνον καθιέρωσε διὰ τῆς βδελυρᾶς ἀδιαφορίας τῆς, προφανῆ ἀδικίαν. Ἡθέλησεν ὥστε μόνον ἐπὶ τῆς κόρης—μητρὸς νὰ ἐπιπίπτῃ ὅλη ἡ εὐθύνη τοῦ κακοῦ, ὅπερ μᾶλλον εἶνε ἔργον ἐτέρου. Καθ' ὃν χρόνον ὁ διαφθορεὺς δύναται καὶ νὰ καυχηθῇ διὰ τὴν κατάρκτησίν του, ἢ κόρη, ὁμοῦ μὲ τὸ αἷσχος τοῦ ἀσφάλματος τῆς; ὑπομένει μόνη τὸ βᾶρος τῆς ἀνατροφῆς τοῦ τέκνου.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐνταῦθα ἀνισότης, ἀξία τῆς μερίμνης τοῦ νομοθέτου; Καὶ δὲν εἶνε ἄρα καιρὸς, εἰς τὸ σοβαρὸν τοῦτο ζήτημα τῆς πατρότητος νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸ ἀξίωμα, ὅτι «ἐκαστος εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του»;

Συνεπεῖα τῶν ἀνωτέρω συλλογισμῶν, ὁ κ. Ριβέ, ἐν ὀνό-

τικόν, τὰ πάντα λοιπὸν μὲ κάμνουμ νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ μαρκησία Σαμαράνδ ἀπέθανεν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο πρέπει νὰ μοὶ ἀποδειχθῇ. Παρὰ τὴν ζωηρὰν δ' ἐπιθυμίαν μου, τοῦ νὰ ἐξοφλήσω τὸν λογαριασμὸν τούτον καὶ νὰ παραδώσω εἰς τὴν κατοχὴν σας τὰ ἑκατομμύρια, τῶν ὁποίων, εἶμαι πεπεισμένος, καὶ τὸ διακηρύττω, εἴθε ὁ μόνος καὶ νόμιμος κληρονόμος, βλέπω ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ κρατήσω πολὺν χρόνον ἀκόμη ἕως τὴν παρακαταθήκην.

Ἡ κατάστασις τοῦ Δεσιμαίζ ἦτο οἰκτρὰ, κάτι τί τὸν ἐπνιγε· ὁ δὲ ἰδρὼς περιέρρεε τὸ πελιδνὸν πρόσωπόν του.

— Ἐν πρώτοις, κ. βαρόνε, φρονεῖτε ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ σας δὲν ζῆ;

— Τὸ πιστεύω.

— Καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ προμηθευθῆτε τὸ ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ, τὸ ὅποιον σας ζητῶ;

— Ἄλλ' ἂν ἠδυνάμην, κύριε, θὰ σας τὸ ἔλεγα ἤδη.

Τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τοῦ κ. Βὰν Ὅσσην ἐβυθίσθη ὡς βέλός εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βαρόνου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας τὸ εἶπω, κ. Δεσιμαίζ, ὑπέλαβεν· εἶνε παράδοξον ὅτι δὲν γνωρίζετε τί ἔγινεν ἡ νύμφη σας. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὴν ἔχετε ἴδει ποτὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ σας.

— Ἐν τούτοις οὕτως ἔχει, κύριε. Ἠγνόουν, σας εἶπον, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἐνυμνεύθη, καὶ ἀναγνωρίζω ἤδη ὅτι κα-

κὼς ἐπραξα διότι δὲν ἐδειξα ἐνδιαφέρον εἰς πρόσωπον τὸ ὅποιον ἐθεώρουν ὅλως διόλου ξένον εἰς ἐμέ.

Ἄδιόρατόν τι μειδίαμα διήλθε διὰ τῶν χειλέων τοῦ κ. Βὰν Ὅσσην.

— Ἐν τούτοις τὴν εἶδατε.

— Ἄπαξ ἢ δις μόνον. Ὁ ἀδελφός μου εἶχε χαρακτῆρα παράδοξον. Ἄν καὶ μοὶ ἐδείκνυε φιλίαν καὶ ἐμπιστοσύνην, ἐν τούτοις μοὶ ἐκρυπτε τὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ του βίου.

— Διὰ νὰ κρύψῃ τὸν γάμον του, ἔπρεπε τῷ ὄντι ὁ ἀδελφός σας νὰ εἶχεν ἰδέας πολὺ παραδόξου.

— Μάλιστα, διὰ τί δὲν μοῦ τὸ εἶπε;

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθετε τοῦτο· ἦτο τὸ μυστικὸν του καὶ τὸ παρέλαβε μαζὺ του ἐντὸς τοῦ τάφου. Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν μαρκησίαν. Φρονεῖτε ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλ' ὅπως καὶ ἐγὼ, δὲν ἔχετε ἀποδείξιν τούτου.

— Ἀληθῶς.

— Καὶ οἱ δύο, καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ, ὑποθέσεις μόνον κάμνομεν.

— Τῷ ὄντι.

— Μποροῦμεν λοιπὸν νὰ ὑποθέτωμεν ὅτι ζῆ.

— Βεβαίως.

— Τότε, κύριε βαρόνε, πρέπε, νὰ γνωρίζετε ἐντελῶς τί ἀπέγεινε, νὰ ἀποδείξῃτε ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον, ἢ ἂν ὁ πάρχη ἀκόμη, νὰ τὴν ἀναζητήσητε καὶ νὰ τὴν ἀνεύρετε-